

Biskop Herborg Finnset ,6. sø i åpenbaringstiden:

Alstadhaug kirke 850 år

Tekst: John 6, 63-69

Kjære Alstadhaug menighet: Til lykke med jubiléet !

850 år. En svimlende alder. En februar dag i 1169 kom erkebiskop Øystein og følget hans seilende inn fjorden til vigslinga av denne kirka. Kirka som ble innviet til St Peter og til St Pancratius, som hadde med løfteavleggelse og trofasthet å gjøre. Og her har kirka stått; her har menneskene i gått inn og ut, med sine liv, sine håp og lengsler og bønner. I gleder og det som var vanskelig, i gode år og i nødsår. Her har det hellige huset stått, og tatt imot, gjennom århundrene. Men det er ikke noen avfeldig olding vi gleder oss over i dag. Det er en strålende symbolikk i at de som gikk først inn i dag – det var barnan; med ballonger, røde hjerteballonger ! Og de røde hjertene svever nå over nøkkelsteder i kirka: ved alteret ,døpefonten, prosesjonskorset og alterringen. I kirka til han som fikk betrodd nøklene til himmelriket. Og så er det sånn laga at til denne søndagen er det knytta ei fortelling om Peter og Jesus: den har vi allerede hørt lest.

Det hadde falt mange harde ord i diskusjonen som fulgte etter underet da det blei mat nok til alle. Jesus sier: »Dere kommer tilbake fordi dere ble mette. Men jeg har noe mer å gi.» Linja trekkes fra brødet de spiste – til brødet som Gud sendte til Israelfolket da de sulta i ørkenen etter at de hadde flykta fra Egypt.

Brødet man trenger for magen er bra, sier Jesus; MEN: det brødet som du virkelig trenger er det brødet som er for sjela og det evige livet. EG er den maten du trenger mest.

Mange opplevde at Jesus trakka på det som var hellig for dem- ja: verre enn det, han blei en som spotta den hellige Gud. De forlot ham.

Når det så blir slunkent i kretsen rundt Jesus, faller han ikke for fristelsen til å karakterisere dem som gikk; det hadde kanskje vi gjort ? «Forstokka, gammeldagse – de forstår no ingen ting». Nei, han vender seg til de 12: Kanskje mønstre han dem litt: Ka med dokker? Ka tenke dokker no?

«Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livets ord – og vi tror og vet at du er Guds hellige». Hvorfor svarer Peter slik ? Guds hellige; de ser et klart glimt av Jesus sin rolle. Guds Hellige er den som er lovet, denne mannen er det noe ekstra ved.

Vi tror og vet av du er Guds Hellige.

Vi kan vite om noe, innse at det betyr noe for andre, men fanger det hjertet ?

Troa oppstår fordi Gud vil det, fordi Gud griper inn. Gud skaper troa i oss. Vi fikk den i gave i dåpen, og Gud skaper på nytt og på nytt i oss.

Et sentralt motiv i skapelsesfortellingene på Bibelens første blad er at mennesket ble skapt i Guds bilde, og Gud blåste ånde, pust, inn i mennesket. Da ble mennesket *en levende sjel* Noe av det som er lagt ned i hjertet og tanken vår ved å være skapt i Guds bilde er evnen til å kunne tro, til å kunne sanse det som er fra Gud, til å be og til å ta imot, til å sanse det hellige. Da kan vi si: «vi tror og vet at du ER Guds hellige.»

Du kan vite noe og ikke bry deg så mye om det – men når du tror – da er Den Hellige allerede kjent, og har grepet tak i deg. Det er blitt ei forandring. Den hellige Ånd, livgiveren, har vært på ferde, - det hellige, Den hellige,- Guds hellige. Troa er planta i hjertet.

Tro er en tander plante som ofte må ha tid for å vokse seg sterk. La den få luft og næring! La den få være der! Du trenger ikke ha alle svarene klar. Det Gud som har lovd å stå for veksten; vi kan åpne opp, og så kan Guds livgivende krefter få arbeide både med tanke, erkjennelse og

hjerter. Troa kan få flytte inn, både i hodet og i hjertet. Den trives best i fellesskapet.

Mine ord er ånd og liv. I 850 år har menneskene funnet håp, trøst og tro i dette hellige huset. Her har fellesskapet levd, og menneskene funnet nåde, håp, tro og trøst i Jesus sine ord og i nådemidlene, i dåpen og nattverden.

Å feire et slikt jubileum som vi er med på i dag, er en stor ting. Den lokale kirka vår er 850 år. Den er en bygning som mange fagfolk har glede av å granske, og et klenodium som lokalsamfunnet kan være stolte av.

Også denne kirka har et *tårn*, et høyt spir: Som en finger, en pekefinger – peker det oppover, mot himmelen, i Guds retning. Et talende landemerke. Her ligger evighetshåpet klart malt for oss : på langt hold ser vi tårnet. Pekefingeren mot Gud. Mot evigheten og håpet.

Men kirka er også noe mer enn selve bygninga. Gjennom århundrene stiger lovsangen og takken.

strekker seg ut over tida og rommet: den er fellesskapet av de som tror og håper og ber, det fellesskapet som Gud skaper- som går ut over tida og rommet. Mine ord er ånd og liv. Nåde og barmhjertighet.

Guds store familie er som et digert tre: vi hører til i greinene på gudsríkets store tre som strekker seg over heile jorda, opp mot evigheten, og som har røttene djupt ned i århundrenes jord. Dette fellesskapet favner troende i alle århundrer, før oss, vi som er nå, og de som kommer etter oss:

Vi er plantet i nådens fellesskap: det har rom for alle som vil høre til. Vi hører til hos gledens og håpets, barmhjertighetens og fredens Gud, Gud som har *det evige livets ord*. Det bærer oss.